

Raportti Skey:lle Erasmus+ KekoVerkko-hankkeen liikkuvuudesta

2.-9.4.2016

Wild Camp -retriitti, Ecodharma, Katalonia/Espanja

INKA HELL

Hain ohjelmaan mukaan koska halusin kartuttaa kouluttajakokemustani ja kestävän elämäntavan tietouttani. Eri vaihtoehtoja selatessani valitsin hetken mielijohteesta espanjalaisen EcoDharma -yhteisön Wild Camp -leirin, "luontoyhteys-retriitin", Pyreneiden vuoristossa. En aikaisemman tapani mukaan halunnutkaan mukaan tietopainoitteiseen konferenssia tai työpajaan vaan perusasioiden äärelle, ulos, oppimaan uutta ja löytämään tietoutta kehon ja kokemisen kautta. Päätin kuunnella intuitiotani ja se oli hyvä päätös!

EcoDharman buddhalaisten arvojen yhteisö itserakennettuine eko-taloineen sijaitsi jyrkän vuorijonon alla, 1280 metrin korkeudessa, lähellä Ranskan rajaa. Itse metsäleirille, omaan 15 hengen "base camppiimme" kiipesimme jylhien maisemien läpi, vielä hieman ylemmäs, suojaiseen mäntymetsään. Jokainen rakensi itselleen pressu-laavun ja päivän perusaskareet, kuten veden- ja puiden kanto sekä tulen ylläpito hoidettiin pienissä ryhmissä. Sää ja lämpötilat vaihtelivat +25 asteen helteestä päivän kestävään rankkaseteeseen ja hurjista tuulista yön vakaisiin nollakeleihin. Leiriä johti kolme englantilaista, kokenutta vetäjää, joilla kaikilla oli erilainen lähestymistapa luontoon ja sen kokemiseen. Järjestelyt olivat kaiken kaikkiaan sujuvat ja WildCampillä oli turvallinen ja hyvä olo.

Päivät soljuivat meditaatio-harjoitusten, perusaskareiden, luontokokemusten ja tulen ympärillä, piirissä jutustelun merkeissä. Ajanhallinta tuntui olevan yhteydessä ympäristöön; se oli prioriteettien ja sääolosuhteiden säätelyä. Välillä pidimme sadetta ja tutkailimme sisäisiä kokemuksiamme ja välillä olimme energisinä juoksemassa asioilla. Sosiaalisuuden määrä rytmittyi ryhmätöiden, jakamspiirien ja hiljaisten aikojen mukaan. Kiirettä ja suorittamista ei leirillä ollut vaan kaikki tapahtui läsnäolevasti ja orgaanisesti.

Leirin sisällössä painotettiin, sitä kuitenkaan ääneen sanomatta, omaa kokemustamme luonnossa ja yhteisössä olemisesta, omaa "matkaa" ja arvoja, joita siitä nousee. Tarinankerronta, buddhalaisen istumameditaation vaikutus yhteytemme ympäristön kanssa, luonnossa 'näkyttömänä' liikkuminen, toistuva 'voimapaikan' havainnointi sekä kokemusten ritualisoiminen; päivittäisiin perusasioihin keskittyminen ja niiden arvostaminen symbolisella tasolla; olivat asioita, joita havainnollistettiin ja tuotiin yhteiseen oppimiskokemukseen. Tärkeistä asioista puhuttiin niiden ansaitsemalla kunnioituksella, niiden selittämiseen otettiin aikaa ja

keskittymistä. Pidin leirin linjasta kieltää kännykät, kamerat ja kirjat - rakenne, joka osaltaan loi paremman alustan olla läsnä.

Kaiken kaikkiaan oli ihanaa olla kokonainen viikko ulkona! Minulle kokemus retkeilystä kylmissä kevätkeleissä oli ensimmäinen. Sain varmuutta luonnossa elämiseen eri olosuhteissa, ympäristön havainnointiin ja siihen mukautumiseen. Vetäjien erilaiset tavat ja kokemukset tuntuivat inspiroivilta ja antoivat uudenlaisia ideoita ja näkemyksiä omaan kouluttajan uraan. Suurin ymmärrys oli ehkä se, että tarvitsen ja haluan paljon lisää kokemusta erilaisista tilanteista osallistujana tai fasilitaattorina kypsyäkseni niihin mittoihin, joihin haluaisin kasvaa kurssien järjestäjänä ja ihmisten henkilökohtaisten prosessien tukijana. Valintani oppia kehon, liikkumisen ja elämisen kautta, kertoo myös siitä minkälaiseksi kouluttajaksi haluan joskus ryhtyä; läsnäolevaksi, maadoittuneeksi, intuitiiviseksi ja responsiiviseksi.

Leiriltä otin mukaani kärsivällisyyden katsoa ja kohdata hetkittäisiä ja tulevia tilanteita. Hyvän olon ja varmuuden siitä että jopa aikataulutetulla kurssilla kaikki tapahtuu kuitenkin silloin kun aika on kypsä. Kokemus oli avuksi myös viikon fasilitaatiossani yhteisöllisen johtajuuden kurssilla heinäkuun alussa.